

faa vil jeg kun sige, at det dog er gavnligt, at Befolkningen ogsaa har andre Repræsentanter end just dem, der staa paa Visnepolitikkens Standpunkt. Jeg havde som sagt haabet, at de Herrer vilde gaa ind paa en Undersøgelse af alle disse Spørgsmaal om de enkelte Bevillinger, jeg i Gaar fremhævede, til Esbjerg, til Hjørring osv., — jeg vil tillade mig at gøre den ærede Landssthingsmand eller de ærede Landssthingsmænd for Aarhus opmærksomme paa de Bevillinger, der er Tale om til Aarhus, — saa at vi havde faaet at vide, hvad der er i Veien med disse Bevillinger, og hvorfor de ikke fremmes; thi saa kunde vi debattere saglig, og saa kunde vi paa den Maade komme til et Resultat. Men naar man ikke vil indlade sig paa Drøftelsen af disse Spørgsmaal, naar man slet ikke vil indlade sig paa, om Arbejderne er gavnlige eller forsvarlige og i Stand til at naae Maalet: at staffe Arbejderne Arbejde og ogsaa gavne Befolkningen, naar man siger: Selv om Arbejderne ere nok saa gavnlige, nok saa forsvarlige, saa indlade vi os ikke paa dem, fordi der andetsteds er etableret et Princip, som gaar ud paa, at vi ikke fremme nogen Sag, ja saa siger jeg, at da naaes Maalet ganske vist ikke, men saa skal det ogsaa vides, hvor Ansvar det derfor ligger.

Medlem: Den sidste ærede Talers Bemærkning om Visnepolitiken finder jeg ikke nogen Anledning til at komme ind paa, jeg har ved tidligere Leilighed overfor ham udtalt mig om, hvor Narfagerne til den efter min Formening ligger, det skal jeg ikke komme ind paa at gjentage her. Men naar det syntes, som om det ærede Medlem vilde beskjylde mig og mine Meningsfæller for, at vi ikke have Interesse for Befolkningens Tarv, saa skal jeg paa det Bestemteste tilbagevise denne Beskjylning. Naar det ærede Medlem dernæst over for mig personlig udtalte, at jeg i Gaar havde sagt, at da man i det andet Thing havde en anden Mening om disse forskjellige Forslag, der ere opførte paa § 7 i Regjeringens Lovforslag, skulde man høre sig for den, da skal jeg dertil bemærke, at jeg ikke med et eneste Ord har omtalt dette i Gaar, jeg har ikke med et eneste Ord antydet, at man her i dette Thing absolut skulde høre sig for en anden Mening fra anden Side, men jeg har sagt, at selv om det maa forudsættes, at dette høie Thing havde Ret med Hensyn til alle disse forskjellige Forslag, er det jo dog en Kjendsgjerning, at der er en anden Mening om dem paa andet Sted; der er ifølge Alt, hvad der foreligger, ikke nogen rimelig Udsigt til, at der kan naaes

en Overensstemmelse paa dette Grundlag i en nærmere Fremtid, og derfor har jeg sagt: Alt knytte dette at ville yde Arbejderne Hjælp til saadanne Betingelser, som vanskelige eller umulig kunne opfyldes, er i Virkeligheden at nægte Arbejderne Hjælp. Forøvrigt er det ikke min Mening at ville bidrage til, at trække denne Forhandling i Langdrag. Jeg skal derfor indskrænke mig til et Par ganske korte Bemærkninger for derigjennem at begrunde min Stilling over for de foreliggende Ændringsforslag. Det første Ændringsforslag til § 7 gaar jo ud paa: at Bidragene fra Statskassen ganske falde bort, og at Tilskudene til de fattigste Klasse i Følge §§ 2 og 6 skulle udbedes af Kommunerne. Der foreslaas, at Statskassen skal yde Kommunerne Gaan, som tilbagebetales inden et Aar, altsaa inden 1ste April 1887; det vil altsaa sige det samme som, at det Hele, man mener, at Statskassen kan yde, er de 40,000 Kr., Rente af 1 Million Kr., for et Aar. Hvad der ibrigt skal gøres i den Henseende, bliver det Kommunernes Sag at gøre. Det er jeg nu imod, fordi Kommunerne i Forveien ere meget stærkt bebyrdede. Jeg behøver ikke her i dette høie Thing at udvikle det nærmere, de Herrer vilde lige saa godt som jeg, hvorledes Kommunefattens Aar for Aar er i stærk Stigning, og hvorledes det økonomiske Tryk i det Hele er meget stort, saa det vilde være uheldigt at gjøre Regning paa, at Kommunerne skulde bære denne Byrde. Jeg finder det fremdeles rimeligt, at det er Statskassen, som træder hjælpende til i saadanne ekstraordinære Tilfælde. Med Hensyn til det andet Ændringsforslag, at der som ny § 8 skulde indføjes § 7 af Regjeringens Lovforslag, er det jo Hovedsagen for det ærede Medlem, som sidst talte. Det betonedes han i Gaar, og det laa ogsaa i hans Foredrag i Dag, at det for ham var Hovedsagen at faae det frem. Jeg skal ikke gjentage mine Udtalelser fra i Gaar, men blot henvise til, hvad jeg da sagde om den Ting, og alene tilføie, at denne Paragraf jo i Grunden er et Stykke Finantslov. Saa godt som alle de Posten, der findes i denne Paragraf, findes jo i det Finantslovsforslag, for næste Aar, som er blevet forelagt i det andet Thing, og som der er nægtet Overgang til 2den Behandling. Naar nu dette Finantslovsforslag er nægtet. Overgang til 2den Behandling i det andet Thing, forøvrigt af Grunde, som jeg ikke her skal komme ind paa, og som jo ere de Herrer lige saa godt bekendte som mig, saa forekommer det mig ikke rimeligt, at Naagen kan vente, at man nu skulde tage et Stykke af dette